

ת"פ 58660/11/22 - מדינת ישראל נגד סאהר חאשיה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 58660-11-22 מדינת ישראל נ' חאשיה(עציר)
ואח'

לפני כבוד השופט שמאי בקר
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אילנה קיפניס, תביעות תל אביב
נגד
הנאשמים 1. סאהר חאשיה
ע"י ב"כ עו"ד סקיס, סנגוריה ציבורית
2. אחמד דאוד
ע"י ב"כ עו"ד אפנאן חליפה, סנגוריה ציבורית

גזר דין

העובדות

1. הנאשמים סאהר אבו חאשיה (להלן: הנאשם 1, או אבו חאשיה), ואחמד אבו דאוד (להלן: הנאשם 2, או אבו דאוד) הורשעו, על פי הודאתם, בעובדותיו של כתב אישום מתוקן; יוחסו לשניים עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1982, חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), וגניבת רכב בצוותא לפי סעיף 413 לחוק יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין. הנאשם 1 הורשע בנוסף גם בביצוע עבירה של נהיגה ללא רישיון (מעולם לא הוציא) לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), ובנהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש), תשל"ל-1970.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 22.11.2022 בשעה 01:54 הגיעו הנאשמים, שלא החזיקו באישור שהייה בישראל, אל רחוב עוזיאל ברמת גן, וגנבו בצוותא רכב מסוג מאזדה (להלן: הרכב). הנאשמים ניפצו את חלונו המשולש של הרכב, בדלת האחורית, פתחו את מכסה המנוע, והניעו את הרכב באמצעות מכשיר מחשב דיאגנוסטיקה (המשמש כאמצעי לעקיפת מערכת התנעה ללא מפתח מתאים). לאחר גניבת הרכב, נהג בו הנאשם 1, ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, והנאשם 2 ישב לצידו.

בהמשך לכך, בשעה 02:21 לערך, נעצרו הנאשמים לאחר שנסעו ברכב נגד כיוון התנועה ברחוב מיכאל ברמת גן עם מכסה מנוע פתוח.

עמוד 1

3. ביום 6.3.2023 הודו הנאשמים בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשעו כאמור בעבירות המפורטות לעיל; לא התגבשה הסכמה עונשית בין הצדדים.

4. ביום 26.3.2023 טענו הצדדים לעונש. התביעה טענה כי מתחם העונש ההולם, ביחס לנאשם 1, נע בין 14 ועד 24 חודשי מאסר בפועל, ועתרה להשית עליו 16 חודשי מאסר בפועל. אשר לנאשם 2 טענה התביעה כי המתחם העונשי נע בין 13 ועד 24 חודשי מאסר בפועל, וביקשה לגזור עליו 13 חודשי מאסר בפועל. עוד עתרה התובעת להשית על הנאשמים מאסר מותנה בגין כל העבירות בהן הורשעו, פיצוי למתלונן, קנס כספי, ופסילת רישיון בפועל, ועל תנאי.

התביעה עמדה על הערכים המוגנים בהם פגעו הנאשמים, שהם זכותה של המדינה להחליט על הבאים בשעריה, וזכות הציבור לשמירה על קניינו ורכושו. התובעת הוסיפה, כי "גניבת הרכבים הפכה למכת מדינה המהווה פגיעה של ממש בחיי האזרחים. מדובר בעבירה חמורה, כאשר יש בה פגיעה אישית וכלכלית".

המאשימה הטעימה כי נסיבות ביצוע העבירה מלמדות על תחכום ותעוזה מצדם של הנאשמים, נוכח העובדה שהם עשו שימוש במכשיר דיאגנוסטיקה להנעת הרכב, ונכנסו לישראל ללא היתר על מנת לגנובו. עוד עמדה התביעה על כך שהנאשם 1 נהג ברכב הגנוב ללא רישיון נהיגה "ורק בדרך נס האירוע נגמר כך ולא אחרת".

אשר למיקום עונשיהם של הנאשמים בגדרי המתחם העונשי, פירטה המאשימה את נסיבותיהם האישיות: הנאשם 1 בעל הרשעה ביטחונית, והנאשם 2 נעדר עבר פלילי.

התביעה הגישה פסיקה על מנת לתמוך בעתירתה ביחס למתחם העונש ההולם.

5. מטעם ההגנה טען תחילה בא כוחו של אבו דאוד (נאשם 2), עו"ד סקיס. הסניגור טען כי הרף התחתון של מתחם הענישה עומד על 10 חודשי מאסר בפועל, וביקש להשית על מרשו עונש בתחתית המתחם. הסניגור הטעים כי הפסיקה שהוגשה מאת המאשימה אינה רלוונטית למקרה דנא, והציע פסיקה מתאימה יותר, לגישתו.

ההגנה טענה כי אבו דאוד הוא צעיר נעדר עבר פלילי, ואם היה מדובר באזרח ישראלי, סביר שהיה משולב בהליך טיפולי או שיקומי אצל שירות המבחן. ההגנה גרסה עוד, כי מעצרו ומאסרו של אבו דאוד הוא קשה נוכח מעמדו כשוהה בלתי חוקי, והוא לא זכאי לביקור משפחות או ל"קנטינה".

6. באת כוחו של אבו חאשיה, הנאשם 1, עו"ד חליפה, הצטרפה אל טיעונו של עו"ד סקיס אשר למתחם הענישה, וכן חזרה על הקושי המיוחד שחווים שוהים בלתי חוקיים בבית המעצר.

ביחס לנהיגה ללא רישיון שיוחסה למרשה, טענה הסניגורית כי הוא "עבר הסמכה בגדה", ועל כן הסיכון מפני נהיגתו ללא רישיון הוא פחות מזה הנשקף מנהג בלתי מיומן לחלוטין (לא הוגשו מסמכים).

הסניגורית ביקשה להתעלם מעברו הפלילי של מרשה, ולגשתה "מדובר בהרשעה ישנה, לפני 5 שנים, היא לא הרשעה ביטחונית חמורה אפשר להגדירה כסוג של שב"חיות בתוך הגדה...". באת כוחו של אבו חאשיה הוסיפה כי הוא אח לשבעה, המסייע לאביו בפרנסת המשפחה; בנוסף, לדבריה, סובל אבו חאשיה ממגבלה בריאותית באוזנו, ונזקק לטיפולים רפואיים.

7. במסגרת הטיעונים לעונש, הגישה התביעה לעיוני את ת"פ (ת"א) 15451-06-22 **מדינת ישראל נ' בלאל** (22.2.2023) (להלן: **בלאל**), שם הורשע הנאשם בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון נהיגה (מעולם לא הוציא), ונהיגה ברכב ללא ביטוח. על פי העובדות בהן הורשע הנאשם, הוא נכנס לישראל שלא כחוק, וגנב רכב על ידי ניפוץ שמשת זכוכית הדלת הימנית, והנעתו בדרך בלתי ידועה; לאחר שאיתרה המשטרה את הרכב הגנוב, סימנו השוטרים לנאשם לעצור, והוא עשה כן.

בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ועד 20 חודשי מאסר בפועל, ועמד על כך שהנאשם פעל לבדו, ולא נלוו למעשיו עבירות תעבורה שעניינן נהיגה פוזנת או נהיגה בקלות ראש. על הנאשם הושתו 11 חודשי מאסר בפועל בהתאם לנסיבותיו האישיות (בנוסף הופעל מאסר מותנה שעמד לחובתו, כך שהיה עליו לרצות עונש של 11 חודשי מאסר בפועל, ושבע).

8. לאחר עיון בפרשת **בלאל**, החלטתי לדחות את מתן גזר הדין בעניינם של הנאשמים, על מנת לבחון את סופיותה של הפרשה; קבעתי כי אלך בדרכו של עניין **בלאל**, אלא אם יתברר כי הוגש ערעור על המתחם העונשי שנקבע שם. לנגד עיני עמד ראציונל פשוט: קשה להלום מצב דברים בו התביעה מקבלת על עצמה פסק דין של חברתי - שכנתי לאולם, כבוד השופטת פוזנסקי, במובן זה שאין היא מערערת על קולת העונש (ובתוך כך - המתחם העונשי), ואזי טוענת למתחמי ענישה גבוהים יותר, כאילו לא היו דברים מעולם.

9. בדיון שהתקיים ביום 19.4.2023 הודיעה התביעה כי לא הוגש ערעור על עניין **בלאל**, אך הציגה פסק דין נוסף - מיום 18.4.2023 שניתן לאחר שמיעת הטיעונים לעונש: ת"פ (ת"א) 47349-01-23 **מדינת ישראל נ' ג'אסר** (18.4.2023) (להלן: **ג'אסר**). בעניין **ג'אסר** הורשע הנאשם בעבירות של גניבת רכב, חבלה במזיד ברכב, כניסה לישראל שלא כחוק, ונהיגה ללא רישיון (מעולם לא הוציא) וללא ביטוח. על פי העובדות בהן הורשע הנאשם, הוא נכנס לישראל שלא כחוק, וגנב רכב; הנאשם הגיע למקום הימצאות הרכב, ואחר שהיה עם הנאשם פרץ לתוכו והניעו (ניפץ את חלונו, פתח את קופסת הנתכים, וניתק את ממסר המנוע); הנאשם קיבל לידיו את הרכב ונסע מן המקום; הוא נעצר טרם העברת הרכב מחוץ לישראל.

בית המשפט (חברי, כבוד השופט גת), קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל; נקבע כי מעשיו של הנאשם אופיינו בתעוזה עבריינית, בתכנון מראש ובתחכום יחסי שכלל חלוקת תפקידים. עוד נקבע, ביחס למתחם העונשי, כי נהיגתו של הנאשם, הגם שנעשתה ללא רישיון וללא ביטוח, לא לוותה בעבירות תעבורה נוספות, ולא היה מדובר בנהיגה פרועה או מסוכנת. בסופו של יום, הושתו על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, בהתאם לנסיבותיו האישיות.

10. לאחר שקיבלתי לידי את פסק הדין בעניין **בלאל**, ואף את גזר דינו של אותו **ג'אסר** [1] קבעתי כי גזר הדין יימסר לאחר עיון מעמיק בהם, ובמדיניות הענישה הנהוגה בכלל.

דין והכרעה

11. אין חולק: הערכים המוגנים שבהם פגעו הנאשמים במעשיהם הם השמירה על שלומו ורכושו של הציבור, כמו גם זכותה של המדינה לקבוע ולברור את הבאים בשעריה.

12. הלכה פסוקה היא, כי הגם שעבירות גניבת רכב הן עבירות רכוש, הרי שהפגיעה הנגרמת לקורבנות ולציבור כתוצאה מביצוען היא קשה; ראו למשל את בש"פ 45/10 **מסארווה נ' מדינת ישראל** (8.1.2010) ביחס לנזק שנגרם כתוצאה מעבירות אלה (בהקשר של דיני מעצרים, אך קביעה זו יפה לענייננו, בשינויים המחויבים בלבד, אף ביחס לפן הענישה):

"כשלעצמי, אני מתקשה לקבל את הטענה כי בכל מקרה של עבירת רכוש יחידה או עבירת רכוש לא מתוחכמת, לא קמה עילת מעצר. יש בגישה זו כדי לעודד בעקיפין ריבוי עבירות, שהרי כל שרשרת עבירות מתחילה בעבירה הראשונה, שמא יאמר העבריין לעצמו כי אין סיכון שייעצר ב'מכה' הראשונה. **'פתאום קם אדם בבוקר ומוצא... שמכוניתו חלפה עם הרוח, או במקרה הטוב, נפרצה ותכולתה נשדדה**. חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. **מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גס בהן, והסטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה**. ודוק: אין בכוונתי להכניס בדלת האחורית את העילה של הרתעה מפני עבירות שהן 'מכת מדינה', עילה שהמחוקק השמיט מחוק המעצרים. אלא שהעבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה, גם אם אינן 'מתוחכמות', הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הבטחון האישי של הציבור וגניבת רכב עלולה, בהאידנא, להפוך חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך" [2].

13. אשר לחומרת העבירה של גניבת רכב, ראו את קביעת בית המשפט בע"פ 7163/13 **כסוואני נ' מדינת ישראל** (3.8.2014):

"עבירה של גניבת רכב היא עבירה חמורה, ולצידה עונש מקסימלי של 7 שנות מאסר. היא פוגעת בקניין, בפרטיות ובתחושת הבטחון של המשתמשים ברכב במובן הצר, ומסבה נזק כלכלי במובן הרחב בשל העלאת פרמיות הביטוח בגין ריבוי גניבות כלי רכב. בנסיבות העניין שבפנינו עסקינן אף בפגיעה ישירה בפרנסתן של חברות השכרת הרכב מהן נגנבו הרכבים האמורים (ראו לדוגמה: ע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2006), בו נגנבה מלגזה). **בית המשפט העליון עמד זה מכבר על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה במקרים אלו** (ראו למשל: ע"פ 5724/95 אבו דחל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו])

(12.5.1996); עניין אבו סבית, לעיל; רע"פ 10899/08 אבו עישה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.12.2008);
ע"פ 6331/10 אושרובסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.1.2011)."

14. אף במסגרת רע"פ 1123/18 **דבארי נ' מדינת ישראל** (14.3.2018) עמד בית המשפט העליון על חומרת העבירה דנא, וקבע כי מדובר ב"מכת מדינה", כך:

"לטעמי, צדקו הערכאות הקודמות כשאר סיווגו את העבירות שביצע המבקש **כעבירות בעלות חומרה יתרה, הן בשל הסכנה הגלומה בהם לשלום הציבור והן בשל העובדה כי גניבת כלי רכב הפכה להיות 'מכת מדינה'.**"

כן ראו את קביעת בית המשפט העליון, עוד שנים אחורה, במסגרת רע"פ 11194/05 **אבו סבית נ' מדינת ישראל** (15.5.2006):

"**למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה מהשורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק דין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות;** היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית המשפט לעשות הוא לחזק את ידם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך[3]."

15. מידת הפגיעה בערכים המוגנים דלעיל במקרה דנא היא בינונית; הנאשמים נכנסו לישראל שלא כדין, גנבו רכב ונסעו בו ללא רישיון. גניבת הרכב היתה מתוככמת באופן יחסי, נוכח העובדה שהנאשמים נעזרו במחשב ייעודי, בעל כרטיס זיכרון, על מנת לעקוף את מערכת ההנעה של הרכב, ולהניעו ללא מפתח. פן מחמיר נוסף נעוץ בעובדה שהנאשמים פעלו בצוותא - פרצו לרכב יחדיו, ולאחר הגניבה נהג בו הנאשם 1, והנאשם 2 ישב לצידו. מנגד, הענקתי משקל לקולא לעובדה שהרכב נמצא, וחרף הנזק שנגרם לו, בעליו לא נותרו אל מול שוקת שבורה (מבלי להקל ראש בקושי הנלווה לקבלת רכב "חוזר" מאירוע גניבה שכזה, על כל המשתמע מכך).

חלקו היחסי של הנאשם 1, אבו חאשיה, היה משמעותי יותר מבחינת נסיבות ביצוע העבירה, נוכח העובדה שהוא היה מי שנהג ברכב הגנוב, ללא רישיון נהיגה, **ואף נגד כיוון התנועה**, עם מכסה מנוע פתוח, באישון ליל, ברחוב ברמת גן. לקולא הבאתי בחשבון את העובדה שהנאשם 1 לא נהג מרחק גדול לאחר גניבת הרכב, והוא נעצר ברחוב סמוך, ללא "מרדף", כנהוג למרבה הצער, בחלק מהתיקים דוגמת אלה.

16. נקבע בפסיקה כי "**נהיגה ללא רישיון היא 'איום נע' על נוסעי הכביש וכמובן על הנוהג ומשפחתו, ויאה לה ענישה של ממש**, גם לצרכי הרתעה, לא כל שכן למי שכבר כשל" (רע"פ 3149/11 **ראסם נ' מדינת ישראל** (15.5.2011); כמו כן נקבע כי "**נהיגה ללא רישיון נהיגה טומנת בחובה סיכונים רבים, בנוסף היא משקפת יחס של ביזוי החוק**" (רע"פ 2312/20 **מלקו נ' מדינת ישראל** (7.4.2020); עוד יפה לעניינינו פסיקת בית המשפט העליון בעניין רע"פ 2666/12 **עטאללה נ' מדינת ישראל** (23.4.2012) שם נקבע: "המבקש נהג ברכב ללא רישיון וללא ביטוח, תוך שהוא מסכן עוברי אורח. ברי, כי **נהיגה בלי רישיון משמעה**"

הסטטוטורי נהיגה ללא כישורי נהיגה, וממילא סיכון הזולת. ומעבר לכך נאמר לא אחת, כי משמעות נהיגה כזאת, בהיעדר ביטוח, היא גם הטלת פיצוי הנפגעים על הציבור".

17. במקרה דנא, הגם שלא נגרם נזק של ממש כתוצאה מנהיגותו של אבו חאשיה, הרי שצודקת התביעה, ונהיגה ללא רישיון נהיגה - נגד כיוון התנועה (ועם מכסה מנוע שאינו סגור דיו), מגלמת נזק פוטנציאלי משמעותי; עם זאת, ומנגד, לא לחינם לא יוחסו לנאשם עבירות של נהיגה פוחזת או בקלות ראש, ללמדך על מסוכנות נמוכה, לפחות בהיבט זה.

18. ההגנה טענה לעניין זה, כי הנאשם 1 "עבר הסמכה בגדה", וכי לא מדובר במי שמעולם לא נהג כדין; לא ברור מה היא אותה "הסמכה" שעבר אבו חאשיה, אם בכלל, והאם הוא מחזיק ברישיון נהיגה שאינו ישראלי, או שמא. ממילא, לא הוצג כל מסמך או תעודה בעניין זה, ועל כן אין בידי לקבל הטענה.

19. הצדדים הגישו פסיקה, בנוסף לעניין **בלאל וג'אסר**, על מנת לתמוך בעתירתם ביחס למדיניות הענישה הנהוגה; ראיתי להתייחס לחלק ממנה, וכן לפסיקה נוספת, כמפורט להלן.

20. במסגרת ע"פ 2333/13 **סאלם נ' מדינת ישראל** (3.8.2014) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של סאלם נגד חומרת עונשו; המערער הורשע בשתי עבירות של גניבת רכב, ובשתי עבירות של סיוע לגניבת רכב. על פי העובדות בהן הורשע המערער, הוא היה חלק מחבורה אשר גנבה רכבים מחברות השכרה שונות; הגניבות בוצעו, בין היתר, על ידי התקנת מכשיר איתור ברכבים על ידי אחר, והבאתם אל מוסך בו עבר המערער (ומעורב נוסף), שם שוכפלו מפתחו הרכבים. בהמשך, בעזרת מכשיר האיתור והמפתחות המשוכפלים, נגנבו הרכבים על ידי אחרים.

בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם לכל אחת מארבע העבירות אותן ביצע המערער נע בין 8 ל-24 חודשי מאסר בפועל, והשית עליו 4 שנות מאסר בפועל (והפעיל מאסר מותנה שעמד לחובתו). בית המשפט העליון דחה את הערעור, וקבע:

"עבירה של גניבת רכב הוכרה זה מכבר כעבירה חמורה, הן על ידי המחוקק אשר קבע לצידה עונש מאסר ממושך וחמור משל עבירות גניבה אחרות, והן על ידי בית משפט זה, אשר עמד על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה בגין ביצועה (ראו למשל: ע"פ 5724/95 אבו דחל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.5.1996); ע"פ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2006); רע"פ 10899/08 אבו עישה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.12.2008); ע"פ 6331/10 אושרובסקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.1.2011)). הנזק שנגרם כתוצאה מעבירה זו הוא רב, הן כלפי המשתמש ברכב שנגנב, והן כלפי הציבור בכללותו לנוכח העלאת פרמיות הביטוח בשל ריבוי גניבות. במקרה שבפנינו אף קיימת פגיעה בקניין ובפרנסתן של חברות השכרת הרכבים מהן נגנבו הרכבים האמורים (להשוואה ראו לדוגמה עניין אבו סבית, לעיל)".

ובהמשך:

"לאור האמור לעיל, מתחם הענישה שנקבע, הנע בין 8 לבין 24 חודשי מאסר לכל אחת מארבע העבירות בהן הורשע המערער - הינו הולם לנוכח חומרת העבירה, נסיבותיה ומדיניות הענישה הנהוגה".

21. במסגרת עפ"ג (ת"א) 51527-01-23 **מדינת ישראל נ' יעקב** (14.2.2023) קיבל בית המשפט המחוזי, בהסכמת הצדדים, את ערעור המדינה נגד גזר הדין בעניינו של המשיב (גזר הדין יצא תחת ידי החתום מטה). יעקב הורשע בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, היזק לרכוש במזיד, גניבת רכב, נהיגה בחוסר זהירות, נהיגה ללא רישיון נהיגה (מעולם לא הוציא) (2 עבירות), נהיגה ברכב ללא ביטוח (2 עבירות), ובעבירה של סיוע לגניבת רכב. המשיב סייע לגניבת רכב, בעת ששהה בישראל שלא כחוק, לאחר שקיבלו מאחר על מנת להעבירו לרשות הפלסטינאית. יומיים לאחר מכן, גנב המשיב רכב אחר, לבדו, על ידי כך שניפץ את חלון הדלת האחורית, נכנס לתוכו, הניעו, והחל לנסוע (ללא רישיון וללא ביטוח). בנסיעתו ברכב הגנוב, נהג המשיב בחוסר זהירות, חצה נתיבי נסיעה ללא איתות ועקף רכבים בניגוד לחוקי התנועה, עד שנעצר במחסום (להלן: האישום העיקרי). קבעתי כי מתחם העונש ההולם ביחס לאישום העיקרי, נע בין 9 ועד 18 חודשי מאסר בפועל (המתחם בעניין עבירת הסיוע נקבע ל- 5-10 חודשי מאסר בפועל). על המשיב הושתו 15 חודשי מאסר בפועל, בהתאם לנסיבותיו האישיות (כן הופעל מאסר מותנה שעמד לחובתו, כך שבסך הכל היה עליו לרצות 17 חודשי מאסר בפועל).

בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, בהסכמת הצדדים, והשית על המשיב 22 חודשי מאסר בפועל (כולל הפעלת המאסר המותנה שעמד לחובתו); לענייננו חשוב להדגיש, כי בית המשפט המחוזי קבע, ביחס למתחם הענישה באישום העיקרי, כך: **"נוכח מעשה העבירה בנסיבותיו מתבקש היה להעמיד את הרף התחתון של מתחם הענישה כך שלא יפחת מ-12 חודשי מאסר לריצוי בפועל. זאת, על רקע הפגיעה המהותית בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הנוהגת הבאה לידי ביטוי בפסיקה..."**

22. במסגרת עפ"ג (ת"א) 38980-09-22 **מדינת ישראל נ' אחלאווי** (18.10.2022) קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה נגד קולת גזר דינו של אחלאווי, באופן שהוסיף והשית עליו גם רכיבים כספיים. אחלאווי הורשע בעבירה של גניבת רכב, חבלה במזיד ברכב, כניסה לישראל שלא כחוק, ונהיגה ללא רישיון וללא ביטוח. על פי העובדות בהן הורשע המשיב, הוא גנב רכב על ידי כך שניפץ את החלון הקטן האחורי השמאלי של הרכב, והניעו בדרך שאינה ידועה. המשיב נסע ברכב לכיוון מחסום אריאל, עד שנעצר על ידי שוטר שהבחין בו נוהג תוך שימוש בטלפון הנייד.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 ועד 18 חודשי מאסר בפועל, והשית על המשיב 10 חודשי מאסר בפועל (הופעל בנוסף מאסר מותנה שעמד לחובתו, כך שהושת עליו בסופו של דבר עונש של 11 חודשי מאסר בפועל). בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה באופן חלקי, וקבע כי **"עונש המאסר בפועל הכולל שעל המערער לרצות בסופו של יום נוסה במידה מסוימת לכף קולא"**, אך באותה נשימה נקבע כי אינו מצדיק התערבות ערכאת הערעור; עם זאת, השית, כאמור, בית המשפט המחוזי רכיבים כספיים עונשיים על המשיב - קנס

(בסך 1,000 ₪), ופיצוי (1,500 ₪).

23. במסגרת עפ"ג (ת"א) 6192-09-22 **מדינת ישראל נ' נג'אר** (29.9.2022) קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה נגד גזר הדין בעניינו של המשיב, בהסכמת הצדדים, והשית עליו 15 חודשי מאסר בפועל. המשיב הורשע בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין, גניבת רכב (אופנוע), ונהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח. על פי העובדות בהן הורשע המשיב, הוא הגיע לישראל (שלא כדין) ביחד עם אחרים, ותיצפת על המתרחש, בעוד האחרים ניגשו לאופנוע והעמיסו אותו על רכב בו נהג המשיב, לכיוון מחסום רנטיס. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 7 חודשי מאסר ועד 15 חודשי מאסר, והשית על הנאשם 10 חודשי מאסר, בהתאם לנסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, וקבע כי **"התוצאה העונשית שנקבעה על ידי בית משפט השלום מחייבת התערבות"**.

24. במסגרת עפ"ג (ת"א) 42501-03-14 **מדינת ישראל נ' נתשה** (30.6.2014) קיבל בית המשפט המחוזי ערעור המדינה נגד גזר הדין שניתן בעניינו של המשיב. על פי העובדות בהן הורשע המשיב, הוא גנב שני רכבים אליהם הגיע מצויד במחשב לא מקורי, באמצעותו הניעם וגנבם. בית המשפט קבע (מותב זה) כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ועד 18 חודשי מאסר לכל אחת מן הגניבות, והשית על הנאשם 19 חודשי מאסר, בהתאם לנסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה ביחס לגזר הדין, והשית על המשיב 24 חודשי מאסר בפועל; ביחס למתחם הענישה נקבע:

"למותר לציין, כי תקרת הענישה בגין עבירה של גניבת רכב בפני עצמה עומדת על 7 שנים. לא בכדי ראה המחוקק להציב עונש זה לצד העבירה הנ"ל, שהרי מדובר בעבירה נפוצה ביותר וכל דקה משעות היום והלילה נגנבים רכב במספר לא ידוע והציבור כולו משלם את המחיר בגין התנהלות שיטתית זו. המתחם בהיתן הנסיבות של ביצוע העבירה צריך לשיטתנו לעמוד במקרה זה על 12 עד 24 חודשים ולא 8 עד 18 חודשים, כפי שקבע בימ"ש קמא. מתחם העבירה לעולם אמור לשקף את מעשה העבירה בנסיבותיו והנסיבות, לשיטתנו, משקפות חומרה מיוחדת".

25. במסגרת ת"פ (י-ם) 18564-06-22 **מדינת ישראל נ' קואסמה** (8.3.2023) הורשע הנאשם בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, פריצה לרכב בכוונה לבצע פשע בצוותא, גניבת רכב בצוותא, ונהיגה ללא רישיון וללא ביטוח. על פי העובדות לפיהן הורשע הנאשם, הוא תאם עם שניים אחרים לגנוב כלי רכב ממדינת ישראל ולהעבירם לתחומי האזור. הנאשם נכנס לישראל, שלא כדין, ביחד עם אחר; האחר פרץ את הרכב על ידי ניפוץ החלון האחורי ימני, והניע אותו תוך עקיפת הגנת הקודן באמצעות פירוק ממסר המתנע וביצוע קצר ידני. הנאשם נהג ברכב הגנוב, ללא רישיון, עד שנעצר על ידי המשטרה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם שנת מאסר בפועל, בהתאם לנסיבותיו האישיות.

26. במסגרת ת"פ (כ"ס) 21425-11-22 **מדינת ישראל נ' טוטח** (7.2.2023) הורשע הנאשם בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב בצוותא, ונהיגה ללא רישיון וללא ביטוח. על פי העובדות בהן הורשע הנאשם,

הוא הגיע לישראל, שלא כדין, יחד עם אחרים על מנת לגנוב רכב; האחרים ניפצו את חלונו המשולש האחורי של הרכב, והנאשם נכנס לרכב ונסע מהמקום. הנאשם נעצר במחסום משטרה, ועצר לאחר שהשוטרים הורו לו לעצור. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 חודשי מאסר ועד 20 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם עונש בתחתית מתחם הענישה, בהתאם לנסיבותיו האישיות.

27. הנה כי כן, לאור האמור לעיל, הערכים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנהוגה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם ביחס לנאשם 1, אבו חאשיה, נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל. אשר לנאשם 2, אבו דאוד, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 חודשי מאסר בפועל, ועד 20 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשמים

הנאשם 1 - אבו חאשיה

28. הנאשם 1, יליד 1998 ובעברו הרשעה אחת מלפני 5 שנים בבית משפט צבאי בעבירה שרחוקה מלהיות חמורה, כפי דבריה הנכוחים של של באת כוחו, עוה"ד חליפה (ודוק: נגזרו עליו ששה ימי מאסר בפועל).

29. אבו חאשיה הודה במיוחס לו, לקח אחריות על מעשיו, וחסך זמן שיפוטי רב.

30. בנסיבות אלה, אני משית על הנאשם עונש בתחתית מתחם הענישה, כדלקמן:

א. 12 חודשי מאסר פועל, בניכוי ימי מעצרו, על פי רישומי שב"ס.

ב. 6 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 36 חודשים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 36 חודשים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג עוון, עבירה לפי חוק הכניסה לישראל או נהיגה ללא רישיון נהיגה או ללא ביטוח.

ד. הנאשם ישלם פיצוי על סך 1,000 שקלים למתלוננת, עדת תביעה 22. הפיצוי ישולם עד יום 1.10.2023.

ה. קנס בסך ₪ 500 או 5 ימי מאסר תחתיו, ואף הקנס ישולם עד יום 1.10.2023.

ו. אני פוסל את הנאשם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה בישראל למשך שנה מיום שחרורו ממאסר. רשמתי לפני כי לנאשם אין רישיון נהיגה בישראל.

הנאשם 2- אבו דאוד

31. אבו דאוד, יליד 2000, נעדר עבר פלילי; אף הוא הודה במיוחס לו, ולקח אחריות על מעשיו. על כן, יש למקם את עונשו בתחתית מתחם הענישה, ואני משית עליו את העונשים הבאים:

א. 10 חודשי מאסר פועל, בניכוי ימי מעצרו, על פי רישומי שב"ס.

ב. 6 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 36 חודשים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 36 חודשים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג עוון, או עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ד. הנאשם ישלם פיצוי על סך 1,000 שקלים למתלוננת, עדת תביעה 22. הפיצוי ישולם עד יום 1.10.2023.

ה. קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תחתיו, ואף הקנס ישולם עד יום 1.10.2023.

כל המוצגים - לשיקול דעת קצין החקירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ח אייר תשפ"ג, 09 מאי 2023, במעמד הצדדים.

[1] טרם חלוט.

[2] כל ההדגשות בגזר הדין שלי, ש.ב.

[3] ראו לדוגמא גם את עפ"ג (חי') 10294-07-22 מצארוה נ' מדינת ישראל (20.10.2022), ואת עפ"ג (י-ם) 20977-06-21 געברי נ' מדינת ישראל (22.12.2021), ביחס להיותה של גניבת הרכב מכת מדינה.